

Admiració i respecte

De la Montserrat Minobis me'n vaig considerar company, més que amic. Però un company que va tenir el privilegi de compartir-hi alguns moments significatius de la seva vida professional. He de dir, abans de res, que des del primer moment vaig sentir admiració i respecte per la Montse, encara que no coincidíem en els nostres propòsits. A més, quan la vaig conèixer, si bé ella era molt jove, jo era un passerell al seu costat.

Així doncs, respecte i admiració pels seus trets professionals. Sabia com posar-se davant del micròfon, amb la seva dolça veu, relatant amb concisió i expressant les idees amb intel·ligència, amb un gran domini de la fonètica tant catalana com castellana; perquè no oblidem que els seus primers temps com a locutora van ser obligatòriament en castellà, en aquella emissora del Bisbat amb el nom de Ràdio Popular de Figueres, a finals del anys seixanta.

En aquell estudi la vaig veure per primera vegada. D'aspecte fràgil però de caràcter sever, imposava el seu criteri amb exigència. Jo era un aprenent, però intuïa que ella sabia el que es feia.

Pocs anys després, tots dos vam marxar a estudiar i treballar a Barcelona i no vam tenir cap relació. Alguns cops la vaig sentir per la ràdio i vaig anar constatant com començava a ser coneguda dins de la professió per la seva valentia i vàlua. Jo presumia de la Minobis davant els companys. Encara patíem la dictadura.

El 1977, en plena efervescència democràtica, sí que vam treballar freqüentment en el primer Congrés de Periodistes. Ella portava la veu d'una ponència i jo participava en una altra. Va sorgir en aquells dies un suport mutu i una complicitat plena d'afecte, al cap i a la fi de dos empordanesos orgullosos, l'una de naixença i l'altre d'adopció.

La Montse, sempre brillant, rigorosa i incansable, despertant passions de tots els signes, producte del seu caràcter fort forjat de raons, les seves, però que jo acceptava de bon gust, potser per lleialtat. En aquella època tots dos treballàvem en mitjans públics, ella a Ràdio Nacional i jo a TVE, de manera que coincidíem sovint per motius de feina. I ens ajudàvem, si calia.

Finalment, passat el temps, quan ja ens havíem fet grans, ella va dirigir Catalunya Ràdio en un moment singular i va ser víctima, crec, de les lluites polítiques. Un dia la vaig anar a veure a la ràdio i vam passar junts unes quantes hores, perquè a mi m'agradava estar al seu costat i perquè en aquell moment potser ella necessitava la comprensió d'un col·lega de tota la vida. És curiós com, al mig de tota aquella voràgine, vam dedicar una bona estona a debatre un problema que havia de solucionar amb els programes musicals, una faceta de la ràdio per la qual ella tenia debilitat. Al cap d'uns mesos la Montse va dimitir, amb la convicció que havia fet el que havia pogut i que la feina havia estat ben feta. Des d'aquells dies mai més ens vam veure en persona. Una pena.

Agraeixo a la seva germana Carme, amiga entranyable i també companya en aquells anys de Ràdio Popular de Figueres, la invitació a participar en aquest record de la Montse Minobis, un referent del periodisme radiofònic dels darrers quaranta anys.

Jordi Vallmajó